

דברים מפי נועה - בתו של יוסי מילשטיין ז"ל

לא כולם זוכים להגיד את זה- ותסלח לי אמא שלי- אבל אבא שלי היה, ותמיד יהיה, החבר הכי טוב שלי.

אבא שלי- אחרי כל מבחן מוצלח או תחרות טובה- היה צוחק ואומר שרק מעט מההשג הוא שלי ואת רוב העבודה הוא עשה, בכך שהחזיק לי אצבעות.

הוא צחק, אבל הוא גם כל-כך צדק. כל הישג, כל החלטה, כל צומת- הכל בזכותו, בתמיכתו ובעידודו.

הוא לא היה רק המעריץ מס' 1 שלי- כמו שהוא כינה את עצמו- הוא לא רק האמין ביכולות שלי הוא גם חינך אותי לעבוד קשה כדי להגשים את החלומות שלי.

אני מבטיחה לך היום להמשיך ולחלום- הכי רחוק והכי גבוה שרק אפשר. ולעבוד קשה.

אני מבטיחה לך שאת המשך חיי אקדיש כדי שתהיה גאה בי.

אבא שלי לא היה איש של דיבורים. אז אני לא אאריך ואספר על כל המעלות והפינות המופלאות באישיות שלו. אבל אבא שלי היה איש של מילים.

כל קירות החדר שלו מחופים בארונות מלאים בספרים. את מעט חלקי הקיר החשופים שנותרו לו בחדר מילא אבא שלי בתמונות של המשפחה שלו שהוא כל כך אהב ובשירים.

אני אסיים באחד השירים שהיו תלויים לו מעל המיטה, **השיר שהוא הכי אהב**, ושאלתי הכי מאפיין אותו ואת גדולתו.

**אוהבת אותך אבא שלי- עד השמיים וחזרה.
לעולם לא אשכח אותך.**

הרעות

מילים: חיים גורי (1948)
לחן: סשה ארגוב

על הנגב יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך .

כבר שנה לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו .

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בינינו לפרוח .

הרעות נשאנוך בלי מילים
אפורה עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת בהירה ודולקת .

הרעות כנערייך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר .